

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 274

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 aprilie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 279 din 11 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	2–3
Decizia nr. 317 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 281 din Codul penal	4–5
Decizia nr. 331 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală	6–7
Decizia nr. 332 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală	7–9
Decizia nr. 335 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Codul de procedură penală	9–10
Decizia nr. 342 din 18 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă	10–11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. LIX (59) din 24 septembrie 2007.....	12–13
Decizia nr. LXI (61) din 24 septembrie 2007.....	13–15
★	
Quantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2007, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 279**

din 11 martie 2008

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006
privind azilul în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 21 iunie 2007 și 8 august 2007, pronunțate în dosarele nr. 21.314/3/RF/2007 și nr. 21.315/3/2007, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art.5 alin. (1) și (2) pct. 1, 2 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România”**. Excepția a fost ridicată de Qian Guofu și, respectiv, Zhao Jufeng în cauze civile având ca obiect soluționarea recursurilor declarate în materia acordării statutului de refugiat.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține că textul de lege criticat este imprecis în ceea ce privește protejarea dreptului la respectarea vieții de familie, ce ar putea constitui o condiție de acordare a protecției umanitare. Arată că dispozițiile art. 26 alin. (1) din Constituție, raportate la cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituie în sarcina statelor obligația de a se abține de la orice amestec în exercitarea de către o persoană a dreptului său la viața de familie, iar „legea trebuie să indice cu suficientă claritate limitele și modalitățile de exercitare a marjei de apreciere acordate autorităților”. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauzele *Airey împotriva Irlandei*, 1979, *Moustaquim împotriva Belgiei*, 1991, *Lupșa împotriva României*, 2006 și *Boultif împotriva Elveției*, 2001).

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul criticat oferind suficiente repere pentru ca persoana căreia acesta i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție umanitară.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul precizează că, prin abrogarea, prin art. 152 al Legii nr. 122/2006, a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Avocatul Poporului precizează că, urmare a abrogării Ordonanței Guvernului nr. 102/2000, prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 26, dispozițiile criticate fiind preluate, de principiu, în cuprinsul acestui articol. Arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că, în cazul în care soluția legislativă a dispozițiilor abrogate a fost preluată de legea nouă,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 5 alin. (1) și (2) pct. 1, 2 și 3 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România”, excepție ridicată de Qian Guofu în Dosarul nr. 21.314/3/RF/2007 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.533D/2007, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Zhao Jufeng în Dosarul nr. 21.315/3/2007 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, care este însoțit de domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorii excepției și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin.(5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 1.533D/2007 la Dosarul nr. 1.311D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorilor excepției. Aceștia solicită admiterea excepției așa cum au formulat-o în fața instanței de judecată. Arată că întoarcerea lor în China ar avea drept consecință destrămarea familiilor lor, ale căror membri se află în România.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Precizează că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, dar că soluția legislativă conținută de textul criticat a fost preluată, ca principiu, de noua reglementare la art. 26. Consideră că nu se impune modificarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

instanța de contencios constituțional se pronunță cu privire la conținutul noii reglementări normative. Consideră că dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 sunt constituționale. Apreciază, în acest sens, că nu este pertinentă invocarea prevederilor constituționale și convenționale privind respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierilor de sesizare, prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, prevederi care se referă la protecția umanitară condiționată. Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată, potrivit dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, iar prevederile art. 5 din ordonanță au fost preluate, în esență, de cele ale art. 26 din legea menționată, care instituie o formă de protecție a străinilor și apatrizilor denumită „*protecție subsidiară*”.

Așadar, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatrizului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința*

obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.

(2) Prin **risc serios**, în sensul alin. (1), se înțelege:

1. *condamnarea la pedeapsa cu moartea ori executarea unei astfel de pedepse; sau*

2. *tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; sau*

3. *o amenințare serioasă, individuală, la adresa vieții sau integrității, ca urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern ori internațional, dacă solicitantul face parte din populația civilă.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată, precum și prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la respectarea vieții private și de familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România au mai format, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu invocarea aceluiași hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului ca și în prezenta cauză.

Astfel, de exemplu, prin deciziile nr. 702 din 19 octombrie 2006 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006), nr. 841 din 28 noiembrie 2006 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 22 ianuarie 2007), nr. 64 din 25 ianuarie 2007 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 15 februarie 2007) sau nr. 524 din 31 mai 2007 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 25 iunie 2007) Curtea Constituțională a respins excepția ca neîntemeiată, pentru motivele acolo reținute. Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluțiile pronunțate cu acele prilejuri și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Qian Guofu și Zhao Jufeng în dosarele nr. 21.314/3/RF/2007 și, respectiv, nr. 21.315/3/2007 ale Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317

din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 281 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Claudia Șerban Cernat în Dosarul nr. 31/197/2005 (2.085/2005) al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător și pentru motive de sănătate.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea formulată, deoarece de la data sesizării instanței de contencios constituțional, respectiv 16 octombrie 2007, și până în prezent a trecut un interval de timp rezonabil, de natură să ofere autorului excepției posibilitatea de a-și angaja un apărător. De asemenea, în ceea ce privește motivele de sănătate invocate, Curtea constată că nu au fost depuse niciun fel de dovezi în susținerea acestui aspect.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierea din 16 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 31/197/2005 (2.085/2005), **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 2 și art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 281 din Codul penal**, excepție ridicată de Claudia Șerban Cernat în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la Dreptul la apărare, ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi pe care la adoptă Parlamentul și ale art. 115 alin. (1) referitoare la posibilitatea Parlamentului de a adopta o lege de abilitare în baza căreia Guvernul ar putea emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.

Astfel, art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală contravine dreptului constituțional la apărare, deoarece, în situația în care învinutul sau inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, instanța de judecată desemnează un avocat din oficiu, care, fiind membru al Uniunii Naționale a Barourilor din România, nu va pune concluzii în contra uniunii căreia îi aparține.

Dispozițiile art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală contravin, de asemenea, dreptului la apărare, deoarece reprezentantul Ministerului Public **a pus în mișcare acțiunea penală** și a dispus trimiterea în judecată a inculpatului ulterior datei prezentării materialului de urmărire penală.

Dispozițiile art. 281 din Codul penal sunt neconstituționale, deoarece nu s-a reglementat fără echivoc ce se înțelege prin exercitarea fără drept a unei profesii. Este absolut necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să pronunțe o decizie care să clarifice aceste neconcordanțe între Codul penal și Constituție. De asemenea, „art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală consfințește împrejurarea în care Parlamentul nu poate adopta decât o singură lege specială — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice. Prin urmare, legea specială invocată de art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995, modificată prin Legea nr. 255/2004, pentru că legea avocaturii este o lege ORGANICĂ, NU SPECIALĂ.”

Judecătoria Brașov opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor invocate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, în ce privește dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, dreptul la apărare garantat de Legea fundamentală se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite de legiuitor, potrivit prerogativelor constituționale consacrate de art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (2).

Cât privește critica referitoare la art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului arată că aceasta nu poate fi primită, întrucât, în măsura în care partea interesată consideră că procurorul a pronunțat în mod discreționar una dintre soluțiile menționate în textul legal criticat, aceasta are posibilitatea, în cazul emiterii rechizitoriului, de a arăta judecătorului în ce constă nelegalitatea comisă, precum și în cazul dispunerii unei soluții de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, pe aceea de a formula, potrivit art. 278 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, plângere contra actelor procurorului ierarhic superior ori la instanța de judecată, după caz.

Dispozițiile art. 281 din Codul penal nu contravin sub niciun aspect prevederilor constituționale ale art. 73 privind categoriile de legi, deoarece sunt norme de incriminare cu caracter penal general și instituie o sancțiune unică pentru exercitarea fără drept a oricărei profesii sau activități pentru care legea cere autorizație, dacă legea specială prevede că săvârșirea acelor fapte se pedepsește potrivit legii penale. În felul acesta s-a creat o singură incriminare-cadru la care să se poată face trimitere prin legi speciale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 2 cu denumirea marginală *Asistența învinuitului sau a inculpatului* și ale art. 262 pct. 1 lit. a) cu denumirea marginală *Rezolvarea cauzelor*, ambele din Codul de procedură penală, precum și art. 281 — *Exercitarea fără drept a unei profesii* — din Codul penal, care au următorul conținut:

Art. 171 alin. 2: „*Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța de judecată apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

Art. 262 pct. 1 lit. a): „*Dacă procurorul constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă, existând probele necesare și legal administrate, procedează, după caz, astfel:*

1. *când din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârșită de învinuit sau inculpat și că acesta răspunde penal:*

a) *dacă acțiunea penală nu a fost pusă în mișcare în cursul urmăririi penale, dă rechizitoriu prin care pune în mișcare acțiunea penală și dispune trimiterea în judecată;”*

Art. 281: „*Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi invocate și în prezenta cauză. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 365 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 12 august 2005, a Deciziei nr. 646 din 29 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 23 ianuarie 2006 și a Deciziei nr. 49 din 13 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 16 mai 2001, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, art. 262 din Codul de procedură penală și art. 281 din Codul penal, pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, argumentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de aceste considerente, Curtea mai constată că o serie de critici au fost invocate cu scopul de a se conferi caracter legitim activității de asistență juridică efectuată de un avocat care nu este membru al Uniunii Naționale a Barourilor din România. Or, aceste aspecte legate de interpretarea și aplicarea legii au fost dezlegate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite prin Decizia nr. XXVII din 16 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 14 noiembrie 2007, prilej cu care s-a statuat că asistența juridică acordată în procesul penal unui inculpat sau învinuit de o persoană care nu a dobândit calitatea de avocat în condițiile Legii nr. 51/1995 echivalează cu lipsa de apărare a acestuia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 și art. 262 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Claudia Șerban Cernat în Dosarul nr. 31/197/2005 (2.085/2005) al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 331

din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199
din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Giulio Costel Nedelcu în Dosarul nr. 4.420/121/2007 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială de contencios administrativ și fiscal și de Niculina Ancuța Sandu în Dosarul nr. 4.477/103/2007 al Tribunalului Neamț — Secția penală.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea Niculina Ancuța Sandu, apărătorul ales, cu delegație la dosar. Se constată lipsa celorlalți părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La Dosarul nr. 113D/2007, autorul excepției Giulio Costel Nedelcu a depus concluzii scrise în completarea motivelor invocate în fața instanței de drept comun.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.854D/2007 și nr. 1.331D/2007 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Apărătorul ales, prezent la dezbateri, lasă la aprecierea Curții conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.854D/2007 la Dosarul nr. 1.331D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Autoarea excepției Niculina Ancuța Sandu, prin avocat, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece persoana amendată de procuror nu se poate plânge împotriva măsurii în fața unui judecător.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 august 2007 și 29 noiembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 4.420/121/2007 și nr. 4.477/103/2007, **Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Neamț — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 199 din Codul de procedură penală și, respectiv, art. 199 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Giulio Costel Nedelcu și Niculina Ancuța Sandu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la

egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la liberul acces la justiție coroborat cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, ale art. 126 alin. (1) și (6) referitoare la realizarea justiției prin instanțele judecătorești stabilite de lege și la controlul judecătoresc al actelor administrative, ale art. 129 referitoare la *Folosirea căilor de atac* și ale art. 132 alin. (1) referitoare la principiul imparțialității și controlului ierarhic ce guvernează activitatea procurorilor.

Astfel, potrivit textului legal criticat, persoana amendată poate contesta, în speță, sancțiunea numai în fața procurorului care a aplicat-o. Or, o asemenea situație contravine principiului controlului ierarhic și îngreunează dreptul persoanei interesate de a se adresa unui judecător, care, potrivit Constituției, este singurul competent să înfăptuiască justiția.

De asemenea, este afectat și principiul egalității în fața legii, deoarece persoana amendată, deși în aceeași situație juridică, nu beneficiază de același tratament ca alte persoane sancționate fie cu amenzi judiciare, fie cu amenzi administrative.

Tribunalul Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială de contencios administrativ și fiscal opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale în măsura în care legalitatea actului administrativ (amenda judiciară aplicată de procuror prin ordonanță) poate fi examinată în cadrul contenciosului administrativ.

Tribunalul Neamț — Secția penală opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, persoana amendată având la dispoziție o serie de mijloace prevăzute în Codul de procedură penală de a se adresa judecătorului, făcând trimitere în acest sens la art. 275, art. 362 alin. 1 lit. f), art. 385², precum și la Decizia Curții Constituționale nr. 486/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998.

Guvernul mai consideră că amenda judiciară, ca amendă administrativă atipică, imperfectă, nu este exceptată, potrivit art. 5 din Legea nr. 554/2004, de la controlul contenciosului administrativ.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece persoana amendată poate cere doar scutirea de amendă ori reducerea acesteia, fără a putea solicita să se examineze ordonanța prin care s-a dispus amenda și, eventual, să se revină asupra acesteia. O asemenea reglementare este diferită de regulile procedural civile care, potrivit art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, stabilesc dreptul persoanei interesate de a formula o cerere de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a amenzii, aceasta fiind soluționată de instanța de judecată sau de președintele instanței.

Mai mult, persoana interesată nu are posibilitatea a contesta în fața instanței de judecată ordonanța dispusă de procuror, ceea ce contravine dreptului persoanei interesate de a beneficia de toate garanțiile care condiționează dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, în opinia Avocatului Poporului, stabilirea amenzii judiciare de către procuror nu poate fi contestată nici pe calea controlului ierarhic, ceea ce contravine prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 199 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Procedura privitoare la amenda judiciară*, care au următorul conținut:

„Amenda se aplică de organul de urmărire penală, prin ordonanță, iar de instanța de judecată, prin încheiere.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 199 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Giulio Costel Nedelcu în Dosarul nr. 4.420/121/2007 al Tribunalului Galați — Secția comercială, maritimă și fluvială de contencios administrativ și fiscal și de Niculina Ancuța Sandu în Dosarul nr. 4.477/103/2007 al Tribunalului Neamț — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 332

din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Florescu și Ilie Florescu în Dosarul nr. 5.378/311/2007 al Judecătoria Slatina.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea Marin Fesan a depus la dosar note scrise.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.378/311/2007, **Judecătoria Slatina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 347 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ion Florescu și Ilie Florescu în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale referitoare la disjungerea acțiunii civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece instanța investită cu soluționarea laturii civile astfel disjuncte va dispune, în baza unei hotărâri de fond de condamnare pronunțate în penal, obligarea părții interesate la daune, în pofida împrejurării că apelul privitor la latura penală nu a fost soluționat.

Judecătoria Slatina opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nu se poate reține că se încalcă prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpatul sau dispozițiile care garantează dreptul la apărare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nu se poate susține că existența unor căi de atac privind hotărârea penală pronunțată în care s-ar modifica soluția, în sensul achitării inculpatului, și acordarea de despăgubiri de către instanța penală ar fi de natură să încalce prezumția de nevinovăție, prezumție care se aplică în privința existenței unei infracțiuni, comisă de persoana inculpată, nu în raport cu pagubele produse cu ocazia săvârșirii infracțiunii.

De asemenea, prevederile art. 347 din Codul de procedură penală nu pot fi considerate neconstituționale în raport cu garantarea dreptului la apărare, deoarece inculpaților nu le este îngădit acest drept, acțiunea civilă urmând a se judeca de către instanța penală, cu respectarea dreptului la apărare, a dreptului de a propune probe etc. Mai mult decât atât, inculpații au dreptul de a introduce o cale de atac, în condițiile legii, precum și dreptul la apărare în cadrul căilor de atac, indiferent dacă este vorba de latura penală ori de latura civilă a procesului penal.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate, conferind instanței penale posibilitatea de a dispune disjungerea acțiunii civile și amânarea judecării acesteia într-o altă ședință, în cazul când rezolvarea pretențiilor civile ar provoca întârzierea soluționării acțiunii penale, nu încalcă prezumția de nevinovăție de care se bucură inculpatul. Judecarea acțiunii civile disjuncte rămâne în competența instanței penale, care o judecă potrivit regulilor de procedură penală aplicabile dacă ar fi fost judecată odată cu acțiunea penală, acțiunii civile dându-i-se, prin altă sentință penală, soluția corespunzătoare, în raport de existența sau lipsa elementelor răspunderii civile, dar în conformitate cu soluția dată acțiunii penale.

Cât privește critica referitoare la încălcarea dreptului la apărare, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere sub niciun aspect art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece nu oprește părțile interesate de a beneficia de asistență juridică. Totodată, dispozițiile legale criticate nu îngăduiesc dreptul părților de a-și valorifica pretențiile și de a dovedi netemeinicia pretențiilor părții adverse.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 347 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Rezolvarea separată a acțiunii civile*, care au următorul conținut: „*Instanța poate dispune disjungerea acțiunii civile și amânarea judecării acesteia într-o altă ședință,*

în cazul când rezolvarea pretențiilor civile ar provoca întârzierea soluționării acțiunii penale.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției susține neconstituționalitatea dispozițiilor legale pornind de la modul de aplicare a normelor procedural penale de către instanța de judecată investită cu soluționarea unei acțiuni civile disjuncte din cea penală. Astfel, prin refuzul instanței de a suspenda soluționarea acțiunii civile, în condițiile în care sub aspect penal nu se pronunțase o hotărâre definitivă, se încalcă prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare.

O astfel de susținere nu poate fi primită, deoarece prezumția de nevinovăție consacrată prin art. 23 alin. (11) din Constituție implică interdicția de a se lua împotriva unei persoane măsuri de constrângere pentru vreo faptă de natură a atrage răspunderea juridică, de care această persoană ar fi acuzată. Așa fiind, acest principiu operează numai în materie penală, iar exercitarea acțiunii civile, fie împreună, fie separat de acțiunea penală, nu constituie o măsură de constrângere a făptuitorului, ci un drept al părții păgubite prin comiterea unei fapte penale de a fi despăgubită pentru prejudiciul cauzat.

Vinovăția inculpatului, ca element atât al răspunderii penale, cât și al răspunderii civile a acestuia, se stabilește prin hotărârea definitivă de condamnare, și nu în momentul exercitării acțiunii civile.

Judecarea separată a acțiunii penale în situația circumscrisă textului legal criticat este justificată de rațiuni ce țin de buna administrare a actului de justiție și constituie aspecte ale procedurii de judecată, pe care legiuitorul este liber să le reglementeze în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție. De altfel, potrivit art. 22 din Codul de procedură penală, numai hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, și nu invers.

De altfel, în sens contrar susținerilor autorilor excepției, Curtea de la Strasbourg a statuat, în Cauza *Y contra Norvegiei* din 11 februarie 2003, că o faptă care poate da naștere unei cereri de despăgubire în baza principiilor responsabilității civile și care reunește în același timp elementele constitutive ale unei infracțiuni nu reprezintă, în pofida gravității sale, un motiv suficient pentru a considera că o persoană, considerată responsabilă civilmente în cadrul unei acțiuni civile, este acuzată și de săvârșirea unei infracțiuni. Împrejurarea că elementele de probă administrate cu ocazia procesului penal sunt folosite pentru a determina consecințele faptei în materie civilă nu poate justifica o asemenea concluzie. Dacă s-ar admite acest lucru, art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ar conferi unei persoane achitate beneficiul unei imunități față de victima care ridică pretenții în materia responsabilității civile, ceea ce ar constitui o limitare arbitrară și disproporționată a dreptului victimei de acces la justiție. Așa fiind, o persoană declarată nevinovată cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, dar a cărei responsabilitate ar putea fi reținută în virtutea criteriilor ce guvernează materia probelor aplicabile domeniului civil, ar beneficia de avantajul injust de a scăpa de orice răspundere pentru faptele sale.

Nu poate fi primită nici susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 24 alin. (1), deoarece textul legal criticat nu împiedică partea interesată de a fi asistată de un avocat pe tot parcursul procesului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Florescu și Ilie Florescu în Dosarul nr. 5.378/311/2007 al Judecătoriei Slatina.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 335

din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, 47 și 48 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Ionescu în Dosarul nr. 2.602/116/2007 (621/P/2007) al Tribunalului Călărași — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul nu și-a motivat susținerile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.602/116/2007 (621/P/2007), **Tribunalul Călărași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dumitru Ionescu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare aflate în recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, fără a arăta în mod concret în ce constă viciul de constituționalitate. De asemenea, solicită Curții Constituționale să clarifice și să completeze textele contestate, care să nu mai permită judecătorilor să judece propriile hotărâri ori pe acelea date de soți.

Tribunalul Călărași — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul a reglementat pe larg cazurile de incompatibilitate în textele legale criticate, neîncălucând art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în ceea ce privește imparțialitatea judecătorului cauzei.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 124 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții la care s-a raportat instanța de judecată în susținerea opiniei sale, dar care nu au fost invocate *in terminis* de autorul excepției.

În plus, Avocatul Poporului a observat că autorul excepției solicită completarea textelor de lege criticate. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile legale supuse controlului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 46 cu denumirea marginală *Rudenia între judecători*, art. 47 cu denumirea marginală *Judecător care s-a pronunțat anterior* și art. 48 cu denumirea marginală *Alte cauze de incompatibilitate*, toate din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției nu a invocat niciun temei constituțional căruia să-i contravină textele legale criticate. Trimiterea de o manieră generală la dispozițiile art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil* nu

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

satisface exigențele dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”. În caz contrar, Curtea s-ar substitui autorului excepției, poziție care i-ar permite *lato sensu* posibilitatea de a se autosesiza.

și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Ionescu în Dosarul nr. 2.602/116/2007 (621/P/2007) al Tribunalului Călărași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 342

din 18 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 14 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă”, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 997/225/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, precizând că obiectul excepției îl constituie în realitate prevederile art. 7 din Legea nr. 130/1999, pune concluzii de respingere a acesteia, indicând, în acest sens, Decizia nr. 786/2007 a Curții Constituționale, aplicabilă în speță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 997/225/2007, **Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe judecătorești pronunțate în soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile „art. 14 din Legea nr. 130/1999” contravin dreptului constituțional la apărare și principiului inviolabilității proprietății private, deoarece acestea „permit agentului constator să încheie procesul-verbal de constatare a contravenției în lipsa contravenientului ori a reprezentantului său, ceea ce face imposibil ca el să formuleze obiecțiuni față de mențiunile acolo înscrise și să indice mijloacele de probă de care înțelege să se folosească”. De asemenea, din conținutul textului legal criticat „rezultă o răspundere obiectivă, afectându-se resursele financiare ale societății, fie persoana juridică, fie persoana fizică, dreptul la plângere având un caracter formal, iar plata amenzii lezând proprietatea care, în baza art. 136 alin. (5) din Constituție, este inviolabilă”.

În plus, autorul excepției prezintă aspectele specifice speței deduse judecării, reclamând anumite nereguli referitoare la mențiunile înscrise de agentul constator în procesul-verbal de constatare a contravenției a cărui anulare a solicitat-o în fața instanței de judecată.

Tribunalul Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, neaducând atingere dreptului la apărare și dreptului la proprietate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, precizând că obiectul excepției îl constituie prevederile art. 7 din Legea nr. 130/1999, în forma republicată, consideră că aceste texte sunt constituționale. Instituirea unei sancțiuni contravenționale în cazul încălcării unor obligații legale nu aduce atingere sub niciun aspect dreptului părților de a fi asistate, în tot cursul procesului, de un avocat ales sau numit din oficiu și nici nu este contrară dreptului de proprietate privată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorului, „dispozițiile art. 14 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, modificată și completată”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 27 iulie 1999. Anterior sesizării Curții cu prezenta excepție, legea criticată a fost republicată, astfel că soluția legislativă conținută de fostul art. 14 se regăsește în prezent la art. 7 din cap. II „Răspunderea juridică” al Legii nr. 130/1999, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007, dispoziții ce constituie în realitate obiectul excepției și care au următoarea redactare:

„Nerespectarea de către angajator a prevederilor art. 1, 2, ale art. 3 alin. (2) și ale art. 5 alin. (2) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei.”

Autorul excepției consideră că textul de lege menționat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 alin. (1), prin care

dreptul la apărare este garantat, și ale art. 136 alin. (5) [și nu art. 135 alin. (6), cum greșit indică acesta], potrivit cărora proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 7 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă stabilesc, pe de o parte, anumite contravenții, constând în nerespectarea de către angajator a anumitor prevederi din lege, și, pe de altă parte, nivelul minim, respectiv maxim al amenzii contravenționale corespunzătoare.

Prin urmare, Curtea observă că soluția legislativă criticată de autorul excepției nu are nicio legătură cu dreptul la apărare — invocat —, garantat de art. 24 din Constituție, și nici cu vreunul dintre drepturile și garanțiile procesuale pe care acesta îl implică în cadrul unui proces echitabil.

Cât privește pretinsa încălcare a principiului constituțional potrivit căruia proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice, stipulat de art. 136 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că aplicarea unei amenzi, ca urmare a constatării de către organele abilitate a săvârșirii unei contravenții, nu se poate converti într-o violare a proprietății private a celui astfel sancționat. Curtea a statuat constant în jurisprudența sa, de exemplu prin deciziile nr. 56/1999, nr. 67/2000 sau nr. 261/2003, că aplicarea și executarea unor amenzi pecuniare, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința încălcării legii.

În plus, Curtea observă că autorul excepției își fundamentează critica de neconstituționalitate pornind de la situația de fapt dedusă judecării, respectiv soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe judecătorești prin care s-a soluționat o plângere contravențională. Invocând faptul că agentul constator a menționat greșit anumite date în cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor atacat în fața instanței, autorul excepției formulează o așa-zisă critică de neconstituționalitate, pretinzând încălcarea art. 24 alin. (1) și a art. 136 alin. (5) din Constituție. Or, față de aceste susțineri, Curtea constată că ele nu au valoarea unor veritabile critici de neconstituționalitate, ci reprezintă aspecte de fapt, relevante în fața instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agenția de Pază Professional Style” — S.R.L. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 997/225/2007 al Tribunalului Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. LIX (59)**din 24 septembrie 2007**

Dosar nr. 30/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000 în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 256 și 257 din Codul penal, referitor la problema dacă bunurile ce au făcut obiectul infracțiunii se restituie persoanelor care le-au dat în cazul în care denunță fapta anterior sesizării organului de urmărire penală, precum și cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art. 255 alin. 3 și 5 din Codul penal, atunci când mituitorul se denunță, iar fapta este încadrată conform Legii nr. 78/2000.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 93 de judecători din totalul de 115 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Gabriela Scutea, adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, solicitând să fie admis în sensul de a se stabili că dispozițiile art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000, referitoare la nepedepsirea făptuitorului și restituirea banilor, valorilor sau oricăror altor bunuri care au făcut obiectul infracțiunii, sunt aplicabile numai în cazul infracțiunii prevăzute la art. 6¹ din Legea nr. 78/2000, nefiind incidente și în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 256 din Codul penal și, respectiv, la art. 257 din același cod și nici în cazul altor infracțiuni prevăzute de Legea nr. 78/2000.

Totodată, a solicitat să se mai decidă că operarea dispozițiilor art. 255 alin. 3 și 5 din Codul penal este limitată la cazul infracțiunii de dare de mită, prevăzută la art. 255 din Codul penal.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000, referitoare la nepedepsirea făptuitorului și restituirea banilor, valorilor sau oricăror altor bunuri care au făcut obiectul infracțiunii, s-a constatat că instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar.

Astfel, unele instanțe au considerat că dispozițiile art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000 se aplică și în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 256 și 257 din Codul penal.

Alte instanțe, dimpotrivă, au apreciat că dispozițiile art. 6¹ din Legea nr. 78/2000, de nepedepsire și, respectiv, de restituire a banilor, valorilor sau a oricăror altor bunuri care au făcut obiectul infracțiunii, sunt aplicabile numai în cazul infracțiunii prevăzute în acest text de lege, iar nu și în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 256 și 257 din Codul penal sau al celorlalte infracțiuni la care se referă Legea nr. 78/2000.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit art. 6¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, introdus în această lege prin art. I pct. 3 din Legea nr. 161/2003, „promisiunea, oferirea sau darea de bani, de bunuri ori alte foloase, direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani”.

Prin alin. (2) al aceluiași articol s-a prevăzut că „făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă”.

În fine, în cadrul alin. (3) din articolul menționat se mai prevede că „banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul infracțiunii prevăzute la alin. (1) se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani”, pentru ca în alin. (4) să se precizeze

că „banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazul prevăzut la alin. (2)”.

În completarea acestor reglementări, prin art. 19 din aceeași lege s-a mai prevăzut că în cazul săvârșirii infracțiunilor la care se referă prezentul capitol (III), banii, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru a determina săvârșirea infracțiunii sau pentru a răsplăti pe infractor ori cele dobândite prin săvârșirea infracțiunii, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă, iar dacă bunurile nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.

În legătură cu aplicarea acestor din urmă prevederi, s-a pus problema dacă dispozițiile art. 256 alin. 2 și ale art. 257 alin. 2 din Codul penal nu au fost înlocuite cu dispozițiile corespunzătoare din legea specială.

Sub acest aspect, este de observat că prevederile Legii nr. 78/2000 cuprind reglementări cu caracter particular special în raport cu cele existente în Codul penal, în domenii apropiate sau chiar în aceeași materie.

Astfel, așa cum s-a arătat, prin art. 6¹ din Legea nr. 78/2000 este incriminată fapta de cumpărare de influență, în timp ce prevederile din Codul penal nu o cuprind în sfera lor de reglementare, sancționându-l doar pe traficantul de influență.

În același timp, pe când în Legea nr. 78/2000 este reglementată la art. 6¹ alin. (2) denunțarea ca o cauză specială de nepedepsire, care înlătură în mod firesc și incidența măsurii de siguranță a confiscării, prevăzută la art. 19 din aceeași lege, în Codul penal nu este instituită o asemenea cauză de nepedepsire pentru infracțiunile adiacente de primire de foloase necuvenite sau de trafic de influență, în cazul acestora fiind aplicabilă, în toate situațiile în care se constată existența infracțiunilor, măsura confiscării bunurilor ce au făcut obiectul lor.

Ca urmare, prevederile art. 6¹ alin. (4) din Legea nr. 78/2000, potrivit cărora „banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie

persoanei care le-a dat", nu sunt aplicabile decât atunci când este incidentă dispoziția de nepedepsire din alin. (2) al aceluiași articol, care se referă numai la sfera restrânsă a infracțiunii prevăzute la art. 6¹ alin. (1) din această lege.

De aceea, este evident că aplicarea dispozițiilor de restituire a bunurilor ce au făcut obiectul infracțiunii, cuprinse în alin. (4) al art. 6¹ din Legea nr. 78/2000, nu poate fi extinsă și la infracțiunile de primire de foloase necuvenite și de trafic de influență prevăzute restrictiv în art. 256 și, respectiv, în art. 257 din Codul penal, deoarece cauza de nepedepsire determinată de denunțarea faptei, cu consecința înlăturării incidenței confiscării bunului, operează, limitativ, numai în cazul infracțiunilor avute în vedere de legiuitor.

Așa fiind, din moment ce în astfel de cazuri nu există identitate de situație juridică, nu se poate pretinde nici identitate de tratament juridic.

Tot astfel, pentru aceeași rațiune, nu poate fi extinsă aplicarea dispozițiilor art. 255 alin. 3 și 5 din Codul penal, incidente pentru infracțiunea de dare de mită prevăzută la alin. 1 al acestui articol, la cazurile de dare de mită săvârșite de subiecții calificați la care se referă Legea nr. 78/2000.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004, republicată, precum și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000, privind nepedepsirea făptuitorului și restituirea banilor, valorilor sau oricăror altor bunuri care au făcut obiectul infracțiunii, sunt aplicabile numai infracțiunilor prevăzute în legea specială, iar dispozițiile art. 255 alin. 3 și 5 din Codul penal sunt aplicabile doar în cazul infracțiunilor încadrate exclusiv conform art. 255 din Codul penal, nefiind aplicabile și dispozițiile legii speciale, respectiv ale art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, se interpretează în sensul că:

— dispozițiile art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, privind nepedepsirea făptuitorului și restituirea banilor, valorilor sau oricăror altor bunuri care au făcut obiectul infracțiunii, sunt aplicabile numai infracțiunilor prevăzute de legea specială;

— dispozițiile art. 255 alin. 3 și 5 din Codul penal sunt aplicabile numai infracțiunilor încadrate exclusiv conform art. 255 din Codul penal, nefiind aplicabile dispozițiile legii speciale, respectiv ale art. 6¹ alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000.

Obligatorie pentru instanțe, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. LXI (61)

din 24 septembrie 2007

Dosar nr. 28/2007

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală, raportate la art. 191 alin. (2) din același cod, referitoare la calitatea de subiect activ al contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal sau de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, a persoanei fizice care nu este comerciant.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 93 de judecători din totalul de 115 aflați în funcție.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând admiterea acestuia în sensul de a se stabili că persoana fizică care nu are calitatea de antrepozitar autorizat sau comerciant nu este subiect activ al contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal sau de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, potrivit titlului VII din Codul fiscal.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 190 alin. (1) lit. c) [devenit art. 220 alin. (1) lit. c)] din Codul de procedură fiscală, republicat, raportate la prevederile art. 191 alin. (2) [devenit art. 221 alin. (2)] din același cod, instanțele de judecată s-au pronunțat în mod diferit cu privire la calitatea de subiect activ al contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal ori de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, a persoanei fizice care nu este comerciant potrivit titlului VII din Codul fiscal.

Astfel, unele instanțe au considerat că, în raport cu dispozițiile art. 191 alin. (2) [devenit art. 221 alin. (2)] din Codul de procedură fiscală, pot fi subiecte active ale contravenției prevăzute la art. 190 alin. (1) lit. c) din același cod toate persoanele fizice (necomercianți sau comercianți plătitori de accize) întrucât, prin săvârșirea faptei ilicite de a deține în afara antrepozitului fiscal sau de a comercializa produse accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, dobândesc calitatea de subiect activ al raportului juridic fiscal.

În argumentarea acestui punct de vedere s-a apreciat că, în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, contribuabilul este orice persoană fizică ori juridică sau orice entitate fără personalitate juridică ce datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume bugetului general consolidat, în condițiile legii.

Alte instanțe s-au pronunțat în sensul că persoana fizică necomerciant nu poate fi autor al contravenției prevăzute la art. 190 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală, deoarece nu are calitatea de subiect activ al raportului juridic fiscal, conform prevederilor art. 191 alin. (2) din același cod.

S-a învederat că subiecte ale contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal ori de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, pot fi numai persoanele fizice sau juridice care au calitatea de antrepozitari, persoanele care nu sunt comercianți putând fi sancționate în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 12/1990 privind protejerea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 220 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură fiscală, republicat, „Constituie contravenție deținerea în afara antrepozitului fiscal sau comercializarea pe teritoriul României a produselor accizabile supuse marcării, potrivit titlului VII din Codul fiscal, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false”, iar în conformitate cu prevederile art. 221 alin. (2) din același cod, „Sanctiunile contravenționale prevăzute la art. 219 și art. 220 se aplică persoanelor fizice sau persoanelor juridice care au calitatea de subiect juridic fiscal.”

Prevederile art. 163 lit. c) din Codul fiscal definesc antrepozitul ca fiind locul aflat sub controlul autorității fiscale competente, unde produsele accizabile sunt produse, transformate, deținute, primite sau expediate în regim suspensiv de către antrepozitarul autorizat, în exercitiul activității, în anumite condiții prevăzute de titlul VII și de norme.

Tot astfel, antrepozitarul autorizat este definit în art. 163 lit. e) din același cod ca fiind „persoana fizică sau juridică autorizată de autoritatea fiscală competentă, în exercitarea activității acesteia, să producă, să transforme, să dețină, să primească și să expedieze produse accizabile într-un antrepozit fiscal”.

Din coroborarea dispozițiilor menționate rezultă deci că fapta de a deține în afara antrepozitului fiscal ori de a comercializa produse accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, constituie contravenție numai dacă este săvârșită de antrepozitarul autorizat, iar nu de orice altă persoană.

Într-adevăr, din moment ce contravenția prevăzută la art. 190 alin. (1) lit. c) [devenit art. 220 alin. (1) lit. c)] din Codul de procedură fiscală se referă la regimul produselor accizabile, calitatea de subiect activ al acestei contravenții nu o poate avea decât persoana fizică îndeplinind condiția de contribuabil cu obligație de plată a accizelor.

Or, o atare obligație nu poate reveni decât persoanelor juridice, asociațiilor familiale și persoanelor fizice autorizate conform art. 209 din Codul fiscal, responsabilitatea marcării produselor accizabile având-o antrepozitarul autorizat, așa cum se precizează în art. 203 din același cod.

Ca urmare, atât timp cât nu se află într-un raport juridic fiscal implicând obligația de plată a accizelor, pentru că nu este nici antrepozitar și nici comerciant, persoana fizică nu poate deveni subiect activ special al contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal ori de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false.

De altfel, din felul cum sunt reglementate, prin art. 190 alin. (1) [devenit art. 220 alin. (1)] din Codul de procedură fiscală, celelalte fapte contravenționale de această natură, cum sunt „neanunțarea autorității fiscale competente, în termenul legal, despre modificările aduse datelor inițiale avute în vedere la eliberarea autorizației” [lit. b)], „nerespectarea programului de lucru al antrepozitului fiscal de producție de alcool etilic și de distilate” [lit. d)], „neutilizarea documentelor fiscale prevăzute de titlul VII din Codul fiscal” [lit. g)], se referă în exclusivitate la antrepozitarul autorizat și nu la orice alt contribuabil.

Mai mult, însuși modul în care sunt formulate, în actualul art. 220 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, dispozițiile referitoare la sancționarea contravențiilor reglementate în alineatul precedent, la măsurile ce se pot lua și la modul de aplicare a acestora impune să se considere că fapta contravențională prevăzută la art. 190 alin. (1) lit. c) [devenit art. 220 alin. (1) lit. c)] din Codul de procedură fiscală nu poate fi comisă decât de un subiect calificat, respectiv de o persoană având calitatea de antrepozitar autorizat, care dispune de fondurile necesare deschiderii unui antrepozit fiscal.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 190 alin. (1) lit. c) [devenit art. 220 alin. (1) lit. c)], raportat la art. 191 alin. (2) [devenit art. 221 alin. (2)] din Codul fiscal, se interpretează în sensul că persoana care nu are calitatea de antrepozitar sau comerciant nu poate fi subiect activ al contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal ori de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, potrivit titlului VII din Codul fiscal.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispozițiile art. 190 alin. (1) lit. c) [devenit art. 220 alin. (1) lit. c)] din Codul de procedură fiscală, republicat, raportate la prevederile art. 191 alin. (2) [devenit art. 221 alin. (2)] din același cod, se interpretează în sensul că persoana care nu are calitatea de antrepozitar sau comerciant nu este subiect activ al contravenției de deținere în afara antrepozitului fiscal ori de comercializare a produselor accizabile supuse marcării, fără a fi marcate sau marcate necorespunzător ori cu marcaje false, potrivit titlului VII din Codul fiscal.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

★

CUANTUMUL TOTAL

**al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2007,
conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale**

Forumul Democrat al Germanilor din România — Organizația Sibiu

1. Lista persoanelor fizice/juridice care au făcut în anul 2007 donații a căror valoare cumulată depășește 10 salarii minime brute pe țară: nu este cazul

2. Lista membrilor de partid care au plătit în anul 2007 cotizații a căror valoare însumată depășește 10 salarii minime brute pe țară:

Numele și prenumele	Cetățenia	CNP	Valoarea	Data
341 membri	Română	—	4.910 lei	31.03.2008

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE

— Prețuri pentru anul 2008 —

Denumirea publicației	Suport fizic			Suport electronic	
	Abonament anual (lei)	Abonament trimestrial (lei)	Abonament lunar (lei)	Abonament anual (lei)	Abonament lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.670	428	150	960	90
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	285	—	—		
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.500	375	—	420	40
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.250	562	—	720	65
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	430	107	—	240	25
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.720	430	—	1.080	100
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.600	400	—	900	85
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	540	135	—	240	25
• Colecția Legislația României	450	112	—	—	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	750	187	—	—	—
• Breviar legislativ	70	17	—	40	—
• Repertoriul actelor normative apărute în Partea I	120	—	—	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns, disponibile prin comandă.

Prețurile includ TVA 9%.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 411.91.79; 411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 311.97.84, fax: 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16; 255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 255.18.00, fax: 255.18.66; 255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96; 0268/47.56.68)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/46.08.75)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 0318.06.20.33)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 280069